

Willem Vermandere, Stefan

Mijn broere waar kan ik u vinden, vertrokken naar den overkant
ik krijg van u taal noch teken uit uw verre, uit uw verre land
is t daar nu zomer of winter, is t daar nu dag of nacht
droom je of lig je wakker of slaap je, slaap je zacht

mijn broere ben je daar altijd allene en geraak je dat daar al gewend
tussen dontelbare dode zielen, is daar vader, ook vader omtrent
we weten hier zo bitter weinig van dat latere schoon paradijs
we leven in angst en in vreze voor Hein, magere Hein met zijn zeis

ach laat ne keer iets van u horen, een woordje of zuchtje misschien
of een simpel tiksk op t venster, t is zo stille, zo stille sindsdien
schrijf ne keer iets in de wolken, ne letter ware meer dan genoeg
of vraag het aan de lijster dat ie zingt, dat ie zingt morgen vroeg

aan de wind rond het huis in de bomen, aan de zonne en de mane misschien
ik vraag het aan de verste sterre, hej mijn broere, mijn broere niet gezien
ik zoek het in t werk van uw handen, in uw kunstig kinderspeelgerief
met de restjes van eik beuk en linde was je grenzeloos creatief

en je wist dat het rijk der hemelen slechts opengaat voor wie welgezind
geduldig zijn lot durft te dragen en wordt en wordt als een kind
hoort tussen t getokkel en dakkoorden en de rijmen met stil verdriet
vind ik eindelijk Stefan mijn broere op t eind, op t eind van dit lied